

κατάντασε νά θεωρῆ ὡς ὑπερφυεῖς τοὺς ἀντιτάττον-
τας τοιαύτην καρτερίαν.

Ὅτε ὁ Βραγαδῖνος ἐπισκέφθη τὸ τελευταῖον τὰ
τείχη, εὗρεν ὅλους τοὺς πύργους καταστραμμένους,
ἐλόκληρον τὸ ἐξωτερικὸν τείχος μεταβεβλημένον εἰς
ἐρείπια, καὶ τοὺς χάνδακας μεστοὺς πτωμάτων· τὸ
δὲ χεῖρον, δὲν εἶχον πλέον οὔτε πυρίτιδα, οὔτε τρο-
φήν, καὶ σχεδὸν οὔτε στρατιώτας. Οἱ κεραυνοὶ τοῦ
Λοδοβίκου Μαρτινέγγου, τοὺς ὁποίους ἔστρεμον οἱ
Τοῦρκοι, εἰσῆγον, διότι οὔτε ὕλη ὑπῆρχε πλέον, ἀλλ'
οὔτε χεῖρες ἵνα κατασκευάσωσιν αὐτούς. Ἐνὶ λόγῳ,
δὲν ἔμενον πλέον ἢ σπονδαὶ ἢ θάνατος· ἢ μᾶλλον
οὐτ' ἐκλογή μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἔμενε, διότι ὁ
Βραγαδῖνος εἶχεν ἐπισήμως ὑποσχεθῆ πρὸς τοὺς
κατοίκους τῆς Ἀρσινόης νά συνθηκολογήσῃ, ὅτε ἐζή-
τησε τελευταίαν προθεσμίαν πρὸ πολλοῦ παρελθούσαν.

Τῶν ἀξιωματικῶν τινες, ἵνα μὴ μολύνωσι τὴν ση-
μαίαν αὐτῶν, προέτειναν νά ἀνοίξωσι τὰς πύλας, νά
ὀρμήσωσι ξιφῆρεις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ νά διαδώσι
διὰ μέσου αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ εἶπατε ἐπετόγγανεν ἡ
ἀπόπειρα αὕτη, τί ἤθελον γενεῖ ἐπὶ τῆς νήσου ὅπου
οὔτε ἄλλο φρούριον εἶχον οὔτε τρόπον ἀναχωρήσεως,
καὶ πῶς ἤθελον κατορθώσαι οἱ τοσοῦτον εὐάριθμοι
καὶ ἀσθενεῖς στρατιῶται ν' ἀντιστάθωσιν εἰς ἐχθρὸν
πεντηκοντάκις πολυπληθέστερον, ἔχοντα δὲ καὶ ἱπ-
πικόν;

Ἐνῶ τοιαῦτα συνεσκέπτοντο ἦλθε κήρυξ ἐκ τοῦ ἐχ-
θρικοῦ στρατοπέδου φέρων προτάσεις· τοῦτο ἔχαρο-
ποίησε τὴν φρουράν, διότι ἐσώζετο ἡ τιμὴ τῆς ση-
μαίας. Ὁ κήρυξ ἔλεγεν ὅτι οἱ Τοῦρκοι θέλουσι τη-
ρήσαι τὰς συνθήκας εὐλικρινῶς ὡς καὶ ἐν Ρόδῳ καὶ
ἐν Οὐγγρίᾳ.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ.

—οοο—

1. Ποῖος εἰς τῆς Πίνδου μ' ἔφερε τὰ ὄρη,
Ὅπου ὡς ὁ Νέρων κακουργῶν, ἠπόρει
Εἰς κακουργημάτων εἶδη ὁ Ἄλλης;
Καὶ εἰσέτι φρέκῃς ἀνυψόνει θρηνον
Ἡ ἀθλία πόλις τῶν Ἰωαννίνων,
Ἐδρα τοῦ θηρίου τόσον προσφιλέης;

—ο—

2. Ἀτερπῆ τὰ πάντα· φόβον καὶ δειλίαν
Εἰς ἐκάστην βλέπεις ρυσιογνωμίαν,
Εἰς τὰς ὀμιλίαις, εἰς τοὺς στοχασμούς·
Μόλις ἐδῶ, μόλις φαίνεται ὁ Ἕλλην·
Εἰς κτηνῶν ἐτράπη ἀπαθῆ ἀγάλην·
Δὲν ἀκούει πλέον ἀνδρικοὺς παλμούς.

—ο—

3. Πῶς ἀπεναρκώθη! πόσον μετεβλήθη!
ὦ! τῶν ἀναισθητῶν φύγωμεν τὰ πλήθη,
Ἡ ἀναπνοὴ των φέρει μολυσμόν.
ὦ Ἀθῆναι! χώρα πολιτῶν γενναίων,
Ἦτις εἰς τὰς εἴψεις ἐντυποῖς ὠραῖον
Τῆς ἐλευθερίας τὸν χρωματισμόν·

—ο—

4. Κ' ἔχουν αἱ παρθένοι γραφικὰ τὰ κάλλι,
Καὶ ἀγνόν τὸ ῥόδον εἰς τὸ χεῖλος θάλλει
Τὸ μελωδικόν των καὶ ἐρωτικόν·
ὦ Ἀθῆναι! . . . μάτην σὲ ἐπικαλοῦμαι.
Μένω εἰς τὰ ξένα, καὶ ταλαιπαροῦμαι,
Ὅπου τοῦ Ταρτάρου ζῶσα ἡ εἰκὼν.

—ο—

5. Παρακαταθήκην σ' ἄφησα πλουσίαν,
Ὅλην τῆς ψυχῆς μου τὴν περιουσίαν,
Ὅ,τι εἰς τὸν κόσμον δι' ἐμὲ γλυκὺ
Κ' εὐπειθῆς ἀγρίας ὑπέρετης Μοίρας
Μετὰ τῆς πικρᾶς μου ἐπλανήθην λύρας,
Ὅπου ἡ ἡμέρα φέγγει δουλική.

—ο—

6. Τὸ πρῶτ' ἀνοίγω τὸ παράθυρόν μου
Καὶ τὸν ἀγρυπνοῦντα φέρω ὀφθαλμόν μου
Εἰς τὰ μακρυσμένα ποθητὰ βουνά·
Καὶ δακρύων πλήρης, πότε λέγω πάλιν
Εἰς τὴν πεφιλμένην τῆς μητρὸς ἀγκάλην
Τ' ἀπορφανευμένα θ' ἀσπασθῶ πτηνά;

—ο—

7. Τὰ πτερά των μόλις εἶχον διαστείλει
Ὅτε ἡ μεγάλη συνετρίβη στήλη,
Ὅπου ἐκοιμῶντο τόσον ἀσφαλῆ,
Καὶ εἰς τὴν ζορώδη ἔπεσαν κ' εὐρείαν
Ἐρημον τοῦ κόσμου, δίχως προστασίαν,
Ὅπου ἐμυκάτο θύελλα πολλή.

—ο—

8. Μάτην ἡ ἀθάξ κλαυθμηρὰ φωνὴ των
Ἐλεος ἐζήτει· κεκλεισμένα ἦτον
Καὶ ψυχρὰ τὰ ὦτα τῶν διαβάτων.
Πόσον ἐσπαράχθην! καὶ ἀράς ὁποίας
Κατὰ τοῦ εὐσπλάγχχνου πλάστου φρενητίας
Ἦρα ἐν τῷ μέσῳ τρομερῶν νυκτῶν!

—ο—

9. ὦ! θὰ μ' ἐνθυμῶνται, ἴσως τ' ὄνομά μου
Τώρα ἐκφωνοῦσι, καὶ ἡ συμφορὰ μου
Τὸ ἀδελφικόν των δάκρυ ἀποσπᾷ.
Φίλησέ τα, μήτερ! φίλησέ τα πάλιν.
Καὶ εἰς αἰσθημάτων τρυφερῶν κραιπάλην
Λέγε ἡ ψυχὴ μου πόσον τ' ἀγαπᾷ.

—ο—

10. Καλλιόπη, κέντρον πάσης μου λατρείας,
Ὀνειρον ὠραῖον, ἄστρον γοητείας,
Πῶς τὸν χωρισμόν σου τώρα θ' ἀνεχθῶ;

Ἄλλοτε ἐγγὺς μου πάντοτε σὲ εἶχον,
Πάντα τῆς γοήσεως γλώσσης σου τὸν ἦχον
ἤκουον, καὶ ὅμως ποῦ νὰ κορεσθῶ;

—ο—

11. Τώρα δὲν σὲ βλέπω, δὲν σ' ἀκούω τώρα.
Ἄλλη σ' ἔχει χώρα, μ' ἔχει ἄλλη χώρα,
Τώρα μᾶς χωρίζουν ὄρη φθονερά,
Τρομερὰ ποινή μου! ἐκαταδικάσθην,
Ἐπειδὴ τοσοῦτον φλογερά ἠράσθην,
Καὶ ἀντεγαπώμην ἴσως φλογερά.

—ο—

12. Μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη; τ' ἀνθὴ μου φυλάττεις;
Ἀραβῶν ἀγάπης ἦσαν ὑπερτάτης,
Τρυφερὰ μνημεῖα, τρυφερῶν στιγμῶν.
Τὰ παρθενικά σου ἄρα φέρουν στήθη
Ὅ,τι νὰ προσφέρῃ, φίλη, ἠδυνήθη
Τῶν παλμῶν ἡ ὥρα καὶ τῶν σπαραγμῶν;

—ο—

13. Ἠλπίζεις ν' ἀνάψουν δάδες Ἰμεναίων,
Κ' εἰς χορὸν παρθένων, ἐμπλεως ἀνθέων,
Ἐστεφανωμένη νὰ περιστραφῆς;
Ἠλπίζεις ν' ἀκούῃς ἐπιθαλαμίους!
Τίς γνωρίζει ὅμως σήμερον ὁποίους
Στεναγμοὺς ἐκπέμπεις σύννοους, κατηφῆς;

—ο—

14. ὦ! ἄς ἠδυνάμην ὄρνις τοῦ αἰθέρου
Νὰ πετάξω ὅπου μὲ καλεῖ ὁ Ἔρως,
Καὶ ὁ φλογισμένος νοῦς μου μ' ὀδηγεῖ.
ὦ Ἀθῆναι! πάσαν μοὶ κατακρατεῖτε
Τέρψιν τῆς ζωῆς μου· σεῖς μὲ τυραννεῖτε.
Τὰ Ἠλύσειά μου ἢ Σειρήν σας γῆ.

—ο—

15. Θὰ σᾶς ἴδω πάλιν, κ' ὑπὸ τῶν ἀστέρων
Τὴν γλυκεῖαν λάμψιν, τὸ ταχύ μου φέρων
Βῆμα πρὸς τὸν κῆπον τὸν Βασιλικόν
Θ' ἀπαντῶ τοὺς τόσον προσφιλεῖς μου φίλους
Μετὰ τοῦ προθύμου χαιρετῶντας χεῖλους
Τὸν γλυκύν των φίλον καὶ ῥομαντικόν;

—ο—

16. ὦ! ἰδοὺ τοὺς βλέπω· μ' ἐρωτοῦν ὁποῖον
Εἰς τὴν ξενιτεῖαν ἄρα ἔζων βίον,
Ὁ Βυζάντιός μου μὲ καταφιλεῖ·
Τὴν ψυχράν μου χεῖρα ὁ Φλωριάς λαμβάνει,
Καὶ τὸν προσφιλῆ μου βλέπω Μαυρογιάννη
Περὶ ποιημάτων νὰ μὲ ὁμιλῇ.

—ο—

17. Χαίρετε, ὦ φίλοι! χαίρετε! πλὴν ποῖα
Τοῦ νοῦς ἀπάτη! ἐν τῇ ξενιτεῖα
Ἄγνωστος, καὶ ξένος καὶ μονήρης ζῶ.
Αυστυχῆς! τὸ ἀνθος τῆς ζωῆς μου πρέπει
Μόν' ἢ ἀγωνία πάντοτε νὰ δρέπῃ,
Πάντοτε νὰ κλαίω καὶ νὰ φρικιῶ.

—ο—

18. Φάντασμα κατέστην! πλέον δὲν μὲ μέλει
Ἄν ἡμέρα δύσῃ, ἢ ἂν ἀνατέλλῃ,
Ἐὰρ εἴαν θάλλῃ, ἢ χειμῶν βροντᾶ.
Θέλω τῆς πατρίδος τὸν γλυκύν ἀέρα·
Ἐκ τοῦ Ἰμητοῦ μου θέλω ἡ ἡμέρα
Ἰπομειδιῶσα νὰ μὲ χαιρετᾶ.

—ο—

19. Ὅπου πόθοι μ' ἔλκουν ἰσχυροὶ καὶ τόσοι,
Ὅπου μὲ προσμένουν καὶ μὲ ἀγαπῶσι,
Ὅπου ἀνετράφην, κ' ὑπὸ γῆν ψυχρὰν
Ἐθαψα τὸν τόσον προσφιλῆ πατέρα
Καὶ τὴν δυστυχῆ μου ἄφησα μητέρα
Εἰς ἀπελπισίαν καὶ εἰς συμφορὰν.

—ο—

20. Ἄν ταχεῖα πάλιν τύχη δὲν μὲ φέρῃ,
Ἄν εἰς τὰ φρικώδη τῆς Ἠπείρου μέρη
Ὅπου ἀλλοπίστου Χότζα ἡ φωνὴ
Ἐκ τῶν μιναρῆδων τὸ Ἀλλάχ φωνάζει,
Καὶ ὁ Ἕλλην δούλος κλαίων ἀτιμάζει
Τὴν γενναίαν φύσιν καὶ τὴν εὐγενῆ·

—ο—

21. Ἐναντία τύχῃ ἂν μ' ἐγκαταλείψῃ,
ὦ! ταχέως θέλει ὁ ἀστὴρ μου λείψῃ
Ὅστις διετάρχη ὅσῃ ζῶ νὰ ζῇ·
Τότε, ἐρωμένη, πάτησε τὰ ἀνθη·
Ὁ ἀγαπητός σου, κόρη, ἐμαράνθη·
Μάτην νὰ συζῆτε ἠλπισες μαζῆ.

Ἰωάννινα, 1858.

ΔΙΑΦΘΟΡΑ.

ΠΟΛΙΤΕΙΟΓΡΑΦΙΚΑ. Τὸ ἐν Βερολίνῳ πολιτειο-
γραφικὸν γραφεῖον ἐδημοσίευσε τὰς ἐξῆς εἰδήσεις·
Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων ἀπάσης τῆς οἰκουμένης ἀνα-
βαίνει εἰς 1,288,000,000, ἦτοι ἐν μὲν Εὐρώπῃ
272,000,000, ἐν δὲ Ἀσίᾳ 755,000,000, ἐν Ἀ-
φρικῇ 200,000,000, ἐν Ἀμερικῇ 59,000,000, καὶ
ἐν Αὐστραλίᾳ 9,000,000. Καὶ τῆς μὲν Εὐρώπης ὁ
πληθυσμὸς διαιρεῖται οὕτω· Ῥωσσία 62,000,000,
Αὐστρία 36,398,620, Γαλλία 36,039,364, Με-
γάλη Βρεττανία μετὰ τῆς Ἰρλανδίας 27,488,853,
Πρωσία 17,089,407, Τουρκία, 18,740,000, Ἰσπα-
νία 15,518,000, δύο Σικελίαι, 8,646,922, Σουη-
κία καὶ Νορβηγία 5,072,820, Σαρδηνία 4,926,034,
Βέλγιον 4,607,066, Βαυαρία 4,547, 239, Ὀλλαν-
δία 3,467,517, Πορτογαλλία 3,471,199, Ῥώμη
3,100,000, Ἑλβετία 2,494, 500, Δανία 2,468,
648. Τῆς δὲ Ἀσίας οὕτω· Κίνα 400,000,000,
Ἀνατολικαὶ Ἰνδίαι 174,000,000, Ἰνδικὸν ἀρχιπέ-
λαγος 80,000,000, Ἰαπωνία 35,000,000, τὸ Ἰνδο-
στάν καὶ ἡ ἀσιατικὴ Τουρκία ἀνὰ 15,000,000.